

بررسی سطح سرمی کارنتین آزاد و میزان دریافت کارنتین و مواد مغذی موثر در بیوستز آن در مردان هیپرکلسترولمیک و مردان نورمولیپیدمیک

فرنوش فلاح^{۱*}، رضا مهدوی^۲، احمد پورعباس^۱

چکیده

مقدمه: با توجه به اهمیت هیپرلیپیدمی به عنوان یکی از مهمترین عوامل خطر ساز بیماری های قلبی و عملکرد اساسی کارنتین در متابولیسم لیپیدها، در مطالعه حاضر سطح سرمی کارنتین آزاد و لیپیدها و متوسط دریافت روزانه کارنتین، پروتئین حیوانی و ریزمغذی های مؤثر در بیوستز آن، در ۳۱ مرد هیپرکلسترولمیک در مقایسه با ۳۱ مرد سالم (نورمولیپیدمیک) بررسی گردید.

روش ها: اندازه گیری سطح کارنتین آزاد سرم با استفاده از کیت آنزیماتیک شرکت Roche و اسپکتروفتومتر uv و بررسی دریافت مواد غذایی به روش یاد آمد ۲۴ ساعت و یادداشت غذایی انجام پذیرفت.

یافته ها: میانگین کارنتین آزاد سرم در گروه هیپرکلسترولمیک به طور معنی داری بالاتر از میانگین این متغیر در گروه نورمولیپیدمیک بود، [به ترتیب $4/98 \pm 83/94$ در مقابل $44/30 \pm 3/67$ میکرومول در لیتر ($P < 0/001$)]. در خصوص میانگین دریافت روزانه کارنتین و مواد مغذی مؤثر در بیوستز آن در دو گروه مورد مطالعه تفاوت معنی داری مشاهده نشد.

نتیجه گیری: بالاتر بودن سطح سرمی کارنتین آزاد در گروه هیپرکلسترولمیک را نمی توان ناشی از تفاوت در دریافت روزانه کارنتین و یا پیش سازهای آن دانست. افزایش سطح سرمی این متغیر را می توان به واکنش تطابقی بدن به صورت افزایش احتمالی در بیوستز، افزایش آزادسازی از ذخائر بافتی و یا کاهش احتمالی در دفع ادراری کارنتین در پاسخ به افزایش لیپیدهای سرم نسبت داد. انجام مطالعات بعدی جهت تعیین سازوکار افزایش سطح سرمی کارنتین آزاد در بیماران هیپرکلسترولمیک مفید به نظر می رسد.

واژگان کلیدی: کارنتین آزاد، هیپرکلسترولمیک، نورمولیپیدمیک، کلسترول

۱- گروه تغذیه، دانشگاه علوم پزشکی ایلام

۲- گروه تغذیه، دانشیار دانشکده بهداشت و تغذیه - دانشگاه علوم پزشکی تبریز

* **نشانی:** دانشگاه علوم پزشکی ایلام، معاونت دارو و غذا، دفتر تحقیق و توسعه، تلفن: ۰۹۱۸۸۴۲۶۶۰۷، نمابر: ۲۲۲۲۲۲۱ - ۰۸۴۱، پست الکترونیک: pfarnoush@yahoo.com

مقدمه

کارنتین، یک آمین محلول در آب است که مهم‌ترین نقش آن دخالت در متابولیسم لیپیدها از طریق شرکت در واکنش‌های ترانس استریفیکاسیون [۱] و انتقال اسیدهای چرب بلند زنجیر از سیتوزول به میتوکندری جهت اکسیداسیون [۲] می‌باشد. نظر به عملکرد اساسی کارنتین در متابولیسم لیپیدها و با توجه به نتایج مطالعات مبنی بر تاثیر اختلالات لیپیدی به ویژه سطح کلسترول تام سرم در پاتوژنز آترواسکلروز [۳، ۴]، تاثیر غنی‌سازی با L - کارنتین در بسیاری از مطالعات ارزیابی گردیده است [۵]. اما سوال مطرح چگونگی وضعیت سرمی کارنتین در هیپرلیپیدمی است، از این رو سطح کارنتین سرم در شرایط هیپرلیپیدمی در برخی تحقیقات مورد بررسی قرار گرفته است. نتایج حاصل از مطالعات انجام شده در حیوانات آزمایشگاهی، نشان دهنده افزایش سطح کارنتین پلاسما در هیپرلیپیدمی آگروژن (هیپرلیپیدمی ایجاد شده از طریق تغذیه حیوان با رژیم غذایی غنی از چربی) و نیز هیپرلیپیدمی آندوژن، شامل هیپرلیپیدمی وراثتی و هیپرتری گلیسریدمی ایجاد شده توسط تغذیه موجود با رژیم غنی از کربوهیدرات در این مدل‌های تجربی می‌باشد [۶، ۷]. از سوی دیگر هیپرلیپیدمی مشاهده شده در بیماران دیابتیک [۸، ۹]، مبتلایان به کواشیورکوز [۱۰]، کم خونی فقر آهن [۱۱]، بیماران دیالیزی [۱۴-۱۲] و نوزادان نارس [۱۵]، به کمبود کارنتین نسبت داده شده است.

Bell و Gillis سطح کارنتین پلاسما را در خرگوش‌های هیپرکلسترولمیک دریافت کننده رژیم پر چرب آتروژنیک (محتوی کلسترول)، ۵۲ درصد بالاتر از آغاز مطالعه گزارش نمودند [۱۶]. در بررسی تاثیر هیپرکلسترولمی بر سطح کارنتین پلاسما در دو نژاد مختلف کبوتر و چهار گونه مختلف میمون در مطالعه دیگر Bell و همکاران، فقط در یک نژاد از کبوترها و یک گونه از میمون‌ها افزایش در سطح کارنتین پلاسما گزارش شد و در سایر موارد تفاوت معنی داری در سطح این متغیر مشاهده نگردید [۱۷]. Seccomb و همکاران، سطوح پلاسمایی کارنتین آزاد را در خرگوش‌های نر هیپرکلسترولمیک به طور معنی داری بالاتر از گروه کنترل گزارش نمودند [۱۸].

از سوی دیگر در مطالعه Maccari و همکاران بر روی موش‌های صحرایی هیپرکلسترولمیک، سطح کارنتین پلاسما به طور معنی داری پایین تر از گروه کنترل گزارش گردید [۱۹].

با توجه به تناقض نتایج مطالعات در مورد وضعیت سرمی یا پلاسمایی کارنتین در هیپرکلسترولمی در حیوانات آزمایشگاهی و نیز با عنایت به محدود بودن اطلاعات موجود در این زمینه در انسان، بررسی وضعیت کارنتین در بیماران هیپرکلسترولمیک ضروری به نظر می‌رسد. بدین جهت میزان کارنتین آزاد سرم در مردان هیپرکلسترولمیک اولیه در مقایسه با مردان سالم در این پژوهش مورد بررسی قرار گرفت.

روش‌ها

در مطالعه توصیفی - تحلیلی (مورد - شاهدی) حاضر، سطوح کارنتین آزاد و لیپیدهای سرم به منظور ارزیابی وضعیت کارنتین سرم در ارتباط با پروفایل لیپیدی، در ۳۱ مرد هیپرکلسترولمیک (گروه مورد) در مقایسه با ۳۱ مرد سالم نورمولیپیدمیک (گروه شاهد) مورد ارزیابی قرار گرفت. وضعیت متغیرهای فوق با استفاده از روش‌های بیوشیمیایی و بررسی مصرف مواد غذایی تعیین گردید.

حجم نمونه بر اساس مطالعات قبلی با برای هر گروه ۳۰ نفر بر آورد گردید که با احتمال از دست دادن نمونه‌ها در طی مطالعه، ۳۱ نفر برای هر دو گروه در نظر گرفته شد. جمع آوری نمونه‌ها با روش نمونه‌گیری غیر احتمالی (آسان) انجام شد. بدین ترتیب که در مدت زمان اجرای طرح، کلیه افراد داوطلبی که شرایط ورود به مطالعه را دارا بودند، به عنوان افراد مورد مطالعه در نظر گرفته شده، پس از توضیح هدف طرح و اخذ رضایت نامه کتبی جهت خونگیری و همکاری در تکمیل پرسشنامه‌های ثبت خوراکی، وارد مطالعه گردیدند. قرار داشتن در محدوده سنی ۶۵ - ۱۸ سال، عدم استعمال دخانیات، عدم مصرف هر گونه داروی کاهنده لیپید در طی ۶ ماه گذشته، عدم استفاده از مکمل‌های ویتامین و مینرال و کارنتین (به سبب دخالت ویتامین‌های B12, B6, B3, C و عنصر آهن در فرآیند بیوسنتز کارنتین در بدن)، عدم مصرف

سرمی پایین تر از ۲۰۰ mg/dl ، به عنوان ملاک نورمولیپیدمیک بودن گروه شاهد در نظر گرفته شد. در پژوهش حاضر متوسط دریافت غذایی کارنیتین ، پروتئین حیوانی به عنوان منبع اصلی تامین کارنیتین ، اسیدهای آمینه پیش ساز و نیز ریز مغذی های موثر در بیوسنتز کارنیتین شامل ویتامین های C , B3 , B6 , B12 و عنصر آهن به عنوان عوامل تغذیه ای دارای تاثیر احتمالی بر میزان کارنیتین سرم مورد ارزیابی قرار گرفتند. اطلاعات مربوط به رژیم غذایی از طریق یک پرسشنامه ۲۴ ساعت یاد آمد خوراکی و دو پرسشنامه ثبت ۲۴ ساعت خوراکی گردآوری گردید. پس از تکمیل پرسشنامه های فوق الذکر ، ابتدا مقدار مصرفی هر ماده غذایی بر حسب گرم ، به صورت دستی محاسبه گردید و سپس میزان ویتامین های B12 , C , B3 , B6 و عنصر آهن دریافتی در یک روز با استفاده از برنامه کامپیوتری Food Processor II استخراج گردید . جهت تخمین میزان اسیدهای آمینه لیزین و متیونین دریافتی از رژیم غذایی از برنامه Nutritionist III استفاده گردید. ارزیابی کارنیتین موجود در رژیم غذایی با توجه به محدودیت نرم افزارهای آنالیز غذایی مقدور نبوده ، این امر از طریق تعریف محتوای کارنیتین موجود در اقلام غذایی [۲۵] برای نرم افزار Nutritionist III امکان پذیر گردید . جهت تعیین ویژگی های عمومی، قد و وزن افراد مورد بررسی اندازه گیری شد. برای این منظور از ترازوی اهرمی Seca 220/221 ( ) با دقت ۰/۱ kg متصل به قدسنج مدرج با دقت ۰/۱ cm استفاده گردید . همچنین فشار خون سیستمولیک و دیاستولیک افراد مورد مطالعه در حالت نشسته بوسیله فشارسنج جیوه ای (Riester , Germany) توسط پزشک همکار طرح اندازه گیری شد .

جهت بررسی های بیوشیمیایی ، از کلیه افراد مورد مطالعه به صورت ناشتا (۱۴ - ۱۲ ساعت) نمونه خون وریدی گرفته شد. نمونه های خون به لوله های اسید و اش آماده منتقل و با انجام سانتریفوژ ، سرم آنها جداسازی گردید . یک سی سی از سرم جداسازی شده جهت اندازه گیری کارنیتین به لوله های پلاستیکی درب دار و دو سی سی به لوله های مخصوص اندازه گیری پارامترهای لیپیدی منتقل شده ، تا زمان انجام آزمایش های در ۲۰°C - ننگه داری

داروهای ضد تشنج (به سبب تاثیر پذیری سطح سرمی کارنیتین از این داروها) و نیز عدم ابتلا به بیماری های مزمن شامل بیماری های کبدی و کلیوی (به عنوان مراکز اصلی بیوسنتز کارنیتین در بدن) ، هیپوتیروئیدیسم ، اختلالات مادرزادی در متابولیسم اسیدهای چرب ، سوء تغذیه شدید و دیابت به عنوان معیارهای ورود به مطالعه جهت گروه مورد و شاهد در نظر گرفته شدند . در نظر گرفتن عدم ابتلا به بیماری های ذکر شده به عنوان معیار ورود به مطالعه ، به سبب گزارش های محققین مبنی بر تغییرات سطح کارنیتین سرمی در اختلالات مذکور و حذف تاثیر مخدوش کننده بیماری و نیز اطمینان از ابتلا به هیپرلیپیدمی اولیه و عدم وجود هیپرلیپیدمی ثانویه ناشی از این اختلالات بود. لازم به ذکر است که تشخیص عدم ابتلا به بیماری های مذکور از طریق معاینات پزشکی توسط پزشکان همکار طرح صورت گرفت. افراد هیپرکلسترولمیک اولیه ، داوطلبانی بودند که بیماری آنها به تازگی شناخته شده و حداقل در ۶ ماه گذشته هیچ نوع داروی کاهنده لیپید مصرف ننموده و به عبارتی تازه تشخیص بودند. با توجه به نتایج تحقیقات مبنی بر وجود ارتباط مثبت معنی دار بین سطوح سرمی کارنیتین آزاد و میانگین سن و نیز میانگین سطح سرمی استرادیول در جنس مونث [۲۲ - ۲۰] ، مستقل بودن متغیر کارنیتین از فاکتور سن در جنس مذکر [۲۳ - ۲۰]، به ثبات رسیدن سطح سرمی کارنیتین آزاد در جنس مذکر در فاصله ۲۰ - ۱۵ سالگی، عدم تغییر آن با افزایش سن [۲۲ ، ۲۴] و عدم وجود همبستگی و رابطه آماری معنی دار بین سطح سرمی کارنیتین و فاکتور سن و نیز سطح سرمی تستوسترون [۲۴ - ۲۰] در جنس مذکر، به منظور حذف عامل مخدوش کننده سن و جنس ، در این پژوهش صرفاً افراد مذکر مورد بررسی قرار گرفتند . لازم به ذکر است که به سبب تعدد فاکتورهای مربوط به گزینش افراد جهت احراز شرایط ورود به مطالعه ، به ویژه عدم مصرف داروهای کاهنده لیپید، زمان نمونه گیری ۸ ماه به طول انجامید.

دارا بودن کلسترول سرمی بالاتر از ۲۰۰ mg/dl و تری گلیسرید کمتر از ۲۰۰ mg/dl به عنوان معیار هیپرکلسترولمی در گروه مورد و تری گلیسرید و کلسترول

چنان که در این جدول مشاهده می گردد، در خصوص متغیرهای سن و قد تفاوت آماری معنی داری بین دو گروه مورد مطالعه دیده نشد، اما میانگین فشار خون سیستولیک و دیاستولیک و کلسترول سرم در گروه هیپرکلسترولمیک به طور معنی داری در مقایسه با گروه سالم بالاتر بود (به ترتیب $P = 0/005$ ، $P < 0/05$ و $P < 0/001$).

در بررسی دریافت غذایی روزانه کارنتین، پروتئین حیوانی به عنوان منبع اصلی کارنتین و نیز اسیدهای آمینه موثر در بیوسنتز آن، بین میانگین کارنتین، پروتئین حیوانی، اسیدهای آمینه لیزین و متیونین و نیز ویتامین های C، B6، B12، B3 و عنصر آهن دریافتی از رژیم غذایی، در گروه هیپرکلسترولمیک در مقایسه با گروه سالم تفاوت آماری معنی داری مشاهده نشد. میانگین و خطای معیار شاخص های مذکور در جدول ۲ آورده شده است. چنان که در جدول ۲ مشاهده می گردد، در خصوص کلیه فاکتورهای غذایی مذکور، $P > 0/05$ و در نتیجه تفاوت معنی دار نمی باشد.

میانگین و خطای معیار کارنتین آزاد سرم در گروه هیپرکلسترولمیک مورد مطالعه بالاتر از میانگین این متغیر در گروه سالم بود، به ترتیب $4/98 \pm 83/94$ در مقابل $3/77 \pm 44/30$ $\mu\text{mol/l}$ در لیتر که این تفاوت از نظر آماری معنی دار بود ($P < 0/001$). میانگین سطح کارنتین سرمی در گروه هیپرکلسترولمیک در مقایسه با گروه نورمولیپیدمیک $47/22\%$ بالاتر بود. به عبارتی یافته ها نشان دهنده این مطلب هستند که ابتلا به هیپرکلسترولمی با افزایش معنی دار در سطح سرمی کارنتین آزاد همراه است.

در ارزیابی افراد مورد بررسی بر اساس جدول مقادیر استاندارد کارنتین در افراد نرمال [۲۸، ۲۹]، $83/94\%$ افراد در گروه هیپرکلسترولمیک از نظر متغیر کارنتین آزاد سرم در محدوده بالاتر از حد طبیعی (بیشتر از $53 \mu\text{mol/l}$) قرار داشتند، در صورتی که سطح سرمی این متغیر، در $4/98/4\%$ افراد سالم مورد مطالعه در محدوده طبیعی ($53 - 21 \mu\text{mol/l}$) قرار داشت.

گردید. اندازه گیری میزان پارامترهای لیپیدی سرم، با استفاده از کیت های Randox و بر پایه روش آنزیماتیک و رنگ سنجی صورت گرفت. جهت اندازه گیری کارنتین سرم، از کیت استاندارد اندازه گیری کارنتین متعلق به شرکت Roche آلمان استفاده شد. اساس روش این کیت بر مبنای متد آنزیماتیک Weiland و همکاران [۲۶] استوار است. روش آنزیماتیک از رایج ترین شیوه های سنجش میزان L- کارنتین است [۲۷]. به منظور اندازه گیری کارنتین، ابتدا سرم های از قبل فریز شده در درجه حرارت $25 - 20^\circ\text{C}$ ذوب شده، سپس با استفاده از محلول های کربنات پتاسیم $1/2$ مول در لیتر و اسید پرکلریک $0/6$ مولار، طی دو مرحله با استفاده از سانتریفوژ یخچال دار Harrier مدل $18/80$ با سرعت 6000 دور در دقیقه و در دمای 4°C سانتریفوژ و دپروتئینه شدند. مراحل اجرای متد آنزیماتیک به منظور سنجش میزان کارنتین آزاد، بر روی سرم دپروتئینه شده بر اساس دستورالعمل کیت مذکور و با استفاده از اسپکتروفتومتر UV، Cecil 8000 در طول موج 340 نانومتر انجام شد.

تعیین وضعیت کارنتین آزاد، بر اساس مقادیر استاندارد کارنتین در افراد نرمال [۲۸، ۲۹] ارزیابی گردید. بدین ترتیب که کارنتین آزاد سرمی کمتر از $21 \mu\text{mol/l}$ در لیتر به عنوان محدوده کمبود، $53 - 21 \mu\text{mol/l}$ محدوده طبیعی و بالاتر از $53 \mu\text{mol/l}$ ، به عنوان محدوده افزایش در نظر گرفته شد.

کلیه متغیرهای کمی مورد نظر به صورت میانگین و خطای معیار بررسی شده، جهت مقایسه میانگین های کمی بین دو گروه از آزمون آماری Independent-t-test استفاده شد. تجزیه و تحلیل آماری داده ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS (ویرایش ۱۰) صورت پذیرفت.

یافته ها

میانگین و خطای معیار ویژگی های عمومی، فشار خون و شاخص های لیپیدی سرم در جدول ۱ نشان داده شده اند.

جدول ۱- میانگین ویژگی های عمومی، فشار خون و شاخص های لیپیدی در گروه های مورد مطالعه

شاخص	هیپرکلسترولمیک (n = ۳۰)	نورمولیپیدمیک (n = ۳۰)
سن (سال)	Mean ± SE ۳۴ ± ۰/۵*	Mean ± SE ۳۳ ± ۰/۵
وزن (kg)	Mean ± SE ۸۲/۸۱ ± ۱/۴۸ [†]	Mean ± SE ۷۷/۲۸ ± ۱/۹۲
قد (cm)	Mean ± SE ۱۷۰ ± ۱*	Mean ± SE ۱۷۰ ± ۱
فشارخون سیستولیک (mm Hg)	Mean ± SE ۱۳۱ ± ۱ [†]	Mean ± SE ۱۱۶ ± ۱
فشار خون دیاستولیک (mm Hg)	Mean ± SE ۸۰ ± ۰/۹ [†]	Mean ± SE ۷۶ ± ۱
تری گلیسرید (mg/dl)	Mean ± SE ۱۲۹ ± ۳ [†]	Mean ± SE ۱۱۵ ± ۳
کلسترول (mg/dl)	Mean ± SE ۲۲۲ ± ۲ ^{\$}	Mean ± SE ۱۶۲ ± ۲

نوع مطالعه: توصیفی - تحلیلی، آزمون آماری به کار رفته جهت مقایسه میانگین ها: آزمون t مستقل (independent- t-test)
 * تفاوت غیر معنی دار
 † تفاوت معنی دار (P < ۰/۰۰۱)
 \$ تفاوت معنی دار (P < ۰/۰۵)

جدول ۲- میانگین دریافت روزانه کارنتین و مواد مغذی موثر در بیوسنتز کارنتین در مردان هیپرکلسترولمیک و مردان سالم مورد مطالعه

متغیر	هیپرکلسترولمیک (n = ۳۰)	نورمولیپیدمیک (n = ۳۰)
کارنتین	Mean ± SE ۳۰/۴ ± ۲۹/۷ [†]	Mean ± SE ۳۶۱/۶ ± ۲۵/۳
پروتئین حیوانی (g)	Mean ± SE ۳۰/۱ ± ۲ [†]	Mean ± SE ۲۷ ± ۱/۶
لیزین (mg)	Mean ± SE ۶۹۷/۷ ± ۹۴/۶ [†]	Mean ± SE ۵۲۹ ± ۵۸/۴
متیونین (mg)	Mean ± SE ۲۴۴/۸ ± ۳۰/۹ [†]	Mean ± SE ۲۲۹ ± ۲۳/۷
ویتامین C (mg)	Mean ± SE ۴۲/۵ ± ۳/۵ [†]	Mean ± SE ۴۶/۵ ± ۲/۱
ویتامین B ₃ (mg)	Mean ± SE ۲۴/۲ ± ۱/۱ [†]	Mean ± SE ۲۳/۲ ± ۰/۸
ویتامین B ₆ (mg)	Mean ± SE ۱/۱ ± ۰/۰۶ [†]	Mean ± SE ۱ ± ۰/۰۴
ویتامین B ₁₂ (µg)	Mean ± SE ۱/۶ ± ۱/۵ [†]	Mean ± SE ۱/۹ ± ۰/۲
آهن (mg)	Mean ± SE ۲۷/۷ ± ۱/۲ [†]	Mean ± SE ۲۵/۹ ± ۱/۲

نوع مطالعه: توصیفی - تحلیلی، آزمون آماری به کار رفته جهت مقایسه میانگین ها: آزمون t مستقل (independent- t-test)
 † تفاوت غیر معنی دار (Ns)

بحث

نظر به عملکرد اساسی کارنتین در اکسیداسیون لیپیدها [۳۰] و با توجه به شیوع بالای بیماری های قلبی - عروقی و تاثیر هیپرکلسترولمی به عنوان یکی از مهمترین عوامل

خطر ساز آترواسکلروز، پژوهش حاضر با هدف بررسی سطح کارنتین آزاد سرم در مردان هیپرکلسترولمیک در مقایسه با مردان نورمولیپیدمیک، صورت پذیرفت. به طوری که در بخش یافته ها اشاره شد، یافته های این مطالعه حاکی از بالاتر بودن میانگین سطح سرمی کارنتین

از آنجایی که در ارزیابی عوامل رژیم موثر بر سطح کارنتین سرم شامل میزان پروتئین حیوانی، کارنتین، اسیدهای آمینه لیزین و متیونین، عنصر آهن و ویتامین های C, B3, B6, B12 دریافتی از رژیم غذایی بین دو گروه مورد بررسی تفاوت معنی داری مشاهده نشد، بنابراین عوامل مذکور در صورت تاثیر گذاری احتمالی بر سطح کارنتین سرمی به طور یکسان عمل کرده اند و افزایش سطح سرمی کارنتین آزاد در گروه هیپرکلسترولمیک در مطالعه حاضر را نمی توان ناشی از تاثیر احتمالی تفاوت در میزان کارنتین دریافتی از رژیم غذایی و یا عوامل موثر در بیوستز آن دانست.

با توجه به سازوکار و ارگان های دخیل در نگهداری هوموستاز کارنتین در بدن، افزایش بیوستز کبدی کارنتین، کاهش دفع ادراری و یا افزایش آزاد سازی آن از ذخایر بافتی (عمدتا عضلات اسکلتی)، به عنوان واکنش های تطابقی بدن در شرایط هیپرلیپیدمی را می توان به عنوان سازوکار های احتمالی دخیل در افزایش کارنتین آزاد سرم در بیماران هیپرلیپیدمیک عنوان نمود.

با توجه به این که در این مطالعه به سبب محدودیت در امکانات موجود، میزان دفع ادراری کارنتین و نیز عملکرد عضلانی افراد مورد بررسی قرار نگرفته است، تعیین سازوکار دقیق افزایش کارنتین آزاد سرم در افراد هیپرکلسترولمیک مورد بررسی با توجه به اطلاعات موجود مقدور نبوده، انجام تحقیقات بعدی در این زمینه مفید به نظر می رسد.

سپاسگزاری

نویسندگان مراتب تشکر و قدردانی خود را از معاونت محترم پژوهشی دانشگاه علوم پزشکی تبریز به سبب تامین بودجه پژوهش و نیز مدیریت محترم مرکز تحقیقات کاربردی دارویی به سبب فراهم آوردن امکان استفاده از تجهیزات جهت انجام آزمایش های عملی اعلام می دارند.

در مردان هیپرکلسترولمیک در مقایسه با مردان نورمولیپیدمیک مورد مطالعه بود.

گرچه تعداد مطالعات انجام شده در زمینه بررسی سطوح سرمی یا پلاسمایی کارنتین در هیپرکلسترولمی در انسان بسیار اندک می باشد، نتایج مطالعه حاضر مبنی بر بالاتر بودن سطح کارنتین سرم در افراد هیپرکلسترولمیک در مقایسه با مردان سالم مورد مطالعه و به عبارتی افزایش قابل ملاحظه در میانگین غلظت سرمی این متغیر در مقایسه با مقادیر استاندارد در گروه هیپرکلسترولمیک، با یافته های حاصل از مطالعات انجام شده در این زمینه بر روی حیوانات آزمایشگاهی مطابقت دارد.

یافته های حاصل از مطالعات Bell و همکاران در گونه های مختلف حیوانات هیپرکلسترولمیک حاکی از افزایش معنی دار سطح پلاسمایی کارنتین در خرگوش های هیپرکلسترولمیک [۱۶]، کبوتر های هیپرکلسترولمیک [۱۷] و گونه های مختلف میمون های هیپرکلسترولمیک [۷، ۱۷] می باشد. این پژوهشگران با اشاره به عدم تفاوت قابل ملاحظه در محتوای کارنتین دریافتی از رژیم غذایی در گروه های مورد و شاهد، افزایش بیوستز کارنتین، کاهش دفع کلیوی و یا افزایش ورود آن از بافت های محیطی به پلازما را از جمله دلایل احتمالی موثر در افزایش سطح پلاسمایی این متغیر در حیوانات هیپرکلسترولمیک عنوان نمودند.

نتایج پژوهش حاضر در خصوص بالا بودن سطح کارنتین سرم در هیپرکلسترولمی، با نتایج مطالعات فوق الذکر و نیز یافته های مطالعات Seccomb و همکاران [۱۸] بر روی خرگوش های نیوزلندی هیپرکلسترولمیک، Spagnoli و همکاران [۳۱] در خرگوش و Cha و همکاران [۳۲] در موش های صحرائی مطابقت دارد. این محققین، میانگین سطح پلاسمایی کارنتین در این حیوانات آزمایشگاهی را بالاتر از مقادیر متوسط این متغیر در نمونه های نورمولیپیدمیک گزارش نمودند.

ماخذ

1. Walter P. Introduction to carnitine. *Ann Nutr Metab* 2000 ; 44: 77.
2. Stryer L. *Biochemistry*. 4th ed. New York. W.H. Freeman and Company; 1995 p. 607-608 .
3. Gaziano JM, Manson JE and Ridker PM. Primary and Secondary prevention of coronary heart disease. In: Braunwald E, Zipes DP and Libby P (eds). *Heart Disease: A Text book of Cardiovascular Medicine*. 6th ed. Philadelphia . W. B. Saunders; 2001 p.1047-1054.
4. Hammond KA . Dietary and clinical assessment. In: Mahan LK & Escott- Stump S (eds.). *Krause's Food, Nutrition & Diet Therapy*. 10th ed. Philadelphia . W.B. Saunders; 2000 p. 362-371.
5. Derosa G, Cicero AF, Gaddi A, Mugellini A, Ciccarelli L, Fogari R. The effect of L-carnitine on plasma lipoprotein(a) levels in hypercholesterolemic patients with type 2 diabetes mellitus. *Clin The* 2003;25(5):1429-39.
6. Bell FP, Raymond TL and Patnode CL. The influence of diet and carnitine supplementation on plasma carnitine, cholesterol and triglyceride in WHHL (Watanabe-Heritable Hyperlipidemic), Netherland Dwarf and New Zealand rabbits (*Oryctolagus Cuniculus*). *Comp Biochem Physiol* 1987 ; 87B: 587-591.
7. Bell FP, Armstrong ML, Megan MB and Patt CS. The effect of diet on plasma carnitine, triglyceride, cholesterol and arterial carnitine levels in *Cynomolgus* Monkeys. *Comp Biochem Physiol* 1983 ; 75B: 211-215 .
8. Tamamogullari N, Silig X, Icagasioglu S and Atalay A. Carnitine deficiency in diabetes mellitus complications. *J Diab comp* 1999 ; 13: 251-253.
9. Cha YS. Effects of L-carnitine on obesity, diabetes, and as an ergogenic aid. *Asia Pac J Clin Nut* .2008;17 (Suppl 1):s 306-s8.
10. Aseo I, Tindimwebwa G, Agu E and Iputo JE. Serum free carnitine levels in children with kwashiorkor. *East African Med J* 1999 ; 76: 562-565.
11. Tanzer F, Hizel S, Cetinkaya O and Sekreter E. Serum free carnitine and total triglyceride levels in children with iron deficiency anemia. *Int J Vitamin Nutr Res* 2001 ; 71: 66-69.
12. Guarnieri G, Situlin R and Biolo G. Carnitine metabolism in uremia. *Am J kidney Dis* 2001; 38 (Suppl 1): S63- S67.
13. Marín VB, Azocar M, Molina M, Guerrero JL, Ratner R, Cano F. . Total carnitine and acylated carnitine ratio: relationship of free carnitine with lipid parameters in pediatric dialysis patients. *Adv Perit Dial* 2006; 22:130-5 .
14. Reuter SE, Faull RJ, Evans AM. L-carnitine supplementation in the dialysis population: are Australian patients missing out? *Nephrology (Carlton)* 2008 ; 13(1):3-16.
15. Ahn EM, Cho SC, Lee M, Cha YS. Serum carnitine, triglyceride and cholesterol profiles in Korean neonates. *Br J Nutr* 2007 ; 98(2):373-9.
16. Gillies PJ & Bell FP. Arterial and plasma carnitine levels in rabbits: influence of age and dietary cholesterol. *Exp Molec pathol* 1976 ;25: 402-411.
17. Bell FP, Patt CS and Gillies PJ. Plasma carnitine and cholesterol levels in monkeys and pigeons: species/breed differences and the influence of gender and diet. *Comp Biochem physiol* 1979 ; 63B: 215- 219.
18. Seccombe DW, James L, Hahn P and Jones E. L-carnitine treatment in the hyperlipidemic rabbit. *Metabolism* 1987; 36: 1192-1196.
19. Maccari F, Arseni A, Chiodi P, Ramacci MT, Angelucci L and Hulsmann WC. L-carnitine effect on plasma lipoproteins of hyperlipidemic fat-loaded rats. *Lipids* 1987 ; 22: 1005-1008.
20. Takiyama N. & Matsumoto K. Age and sex-related differences of serum carnitine in a Japanese population. *Journal of American Colledge of Nutrition* 1998 ; 17: 71-74.
21. Borum PR. Plasma carnitine compartment and red blood cell carnitine compartment of healthy adults. *American Journal of Clinical Nutrition* 1987 ; 46: 437-41.
22. Cederblad G. Plasma carnitine and body composition. *Clinica Chimica Acta* 1976 ; 67: 207- 212.
23. Gellerich FN. & Zierz S. Age and sex dependency of carnitine concentration in human serum and skeletal muscle. *Clinical Chemistry* 2001 ; 47: 2150-2153.
24. Rebouche CJ. Carnitine function and requirements during the life cycle. *FASEB Journal* 1992 ; 6: 3379-3386.
25. Rebouche CJ. Carnitine . In : Shils ME , Olson JA , Shike M and Ross AC (eds.) . *Modern Nutrition in Health and Disease* , 9th ed. Philadelphia , Lippincott Williams & Wilkins ; 1999 p. 305-312
26. Wieland OH, Denfel T. and Paetzke-Brunner I. Free and estrified carnitine: colorimetric method. In: Bergmeyer HU (ed.). *Methods of Enzymatic Analysis*, Vol 8, 3rd ed. New York ; 1985 p. 481-88.
27. Farriol M. & Schwartz S. Plasma carnitine reference values. *Annals of Clinical Biochemistry* 1994 ; 31: 188-189.
28. Grant JE., Veldee MS. and Buchwald D. Analysis of dietary intake and selected nutrient concentrations in patients with chronic fatigue syndrom . *Journal of American Dietetic Association* 1996 ; 96: 383-386.
29. Johnston CS. & Corte C. Tissue Carnitine fluxes in vitamin C depleted-repleted guinea pigs. *Journal of Nutritional Biochemistry* 1999 ;10: 696-699.
30. Walter JH. L- carnitine. *Arch Dis Child* 1996 ; 74: 475-478.

31. Spagnoli L G, Orlandi A, Marino B, Mauriello A, Angelis CD and Ramacci MT. Propionyl-L-carnitine prevents the progression of atherosclerotic lesions in aged hyperlipemic rabbits. *Atherosclerosis* 1995 ; 114: 29-44.
32. Cha YS, Sohn HS, Daily JW and Oh SH. Effects of exercise training and / or high fat diet on lipid metabolism and carnitine concentrations in rats. *Nutr Res* 1999 ; 19: 937-945.

Archive of SID